

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: KV Trend, s.r.o.**, se sídlem Krymská 1688/31, Karlovy Vary, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, čj. 3671/DS/15-3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 18. 1. 2016, čj. 3671/DS/15-3, a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 9973/OD-P/15/Kli, čj. 17045/OD-P/15, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Hyundai, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla

provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 27. 5. 2015, v době nejméně od 08:30 do 08:50 hodin, v Karlových Varech, na ulici Buchenwaldská, nezjištěný řidič tohoto vozidla nerespektoval dopravní značení B 28 - Zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou „Blokové čištění STŘEDA 8.00 - 16.00 hod“, když s vozidlem zastavil v úseku platnosti tohoto dopravního značení, čímž porušil právní povinnost danou mu ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu [rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 9973/OD-P/15/Kli, čj. 17045/OD-P/15, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 18. 1. 2016, čj. 3671/DS/15-3].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích se v rozhodném období prováděly vyhláškou Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 30/2001 Sb.*“).

II. Žalobní body

1) Žalobce na základě výzvy k úhradě určené částky sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Z předešlé činnosti správního orgánu totiž mělo být známo, že se tomuto řidiči nedaří doručovat písemnosti. Povinností správního orgánu ale bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Dřívější písemnosti se sice mohly vracet jako nedoručené (adresát měl být na uvedené adrese neznámý), nicméně žalobcem oznámený řidič si v mezidobí mohl na své adrese např. označit schránku a písemnosti přebírat. Takové závěry jsou však pouze spekulativní, podstatné je, že správní orgány své tvrzení nijak neprokázaly.

Zejména pak odkaz na neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese dovedl správní orgán toliko „z úřední činnosti“. Pokud však správní orgán mínil rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129). V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Ze spisu zároveň vyplývá, že správní orgán své tvrzení o nedoručitelnosti písemností podložil nedoručenou písemností, která byla správním orgánem odeslána dne 9. 3. 2015. Žalobce přitom sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče až dne 30. 6. 2015, tj. v době, kdy už mohl mít řidič řádně označenou schránku. Zástupce žalobce provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet, ze kterých je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku. Žalobce přikládá fotografie jako důkaz.

Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobce a ten dále odepřel výpověď, žalobce ale již dříve správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. d) tohoto zákona. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 uvedeného zákona.

2) Správní orgán nijak neprokázal, že k vytýkanému jednání skutečně došlo. Ve spise absentují jakékoliv podklady svědčící pro to, že by řidič vozidla parkoval v působnosti značky B 28 – blokové čištění. Na fotografiích ve spise, kde je zachyceno vozidlo žalobce, není uveden čas pořízení. Žalobce přitom trvá na tom, že řidič vozidla nejpozději v 7:50 hod. z daného místa odjel. Fotografie proto musely být pořízeny ještě před osmou hodinou ranní, tedy v době, kdy se řidiči vozidel, kteří s vozidlem na daném místě parkovali, nedopouštěli žádných přestupků. Nadto ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl čas spáchání údajného přestupku zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel [§ 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii]. Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Jestliže se řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku.

Ve spise absentuje jakýkoliv podklad o tom, kdy byla dopravní značka „blokové čištění“ na dané místo umístěna. Žalobce zastává názor, že dopravní značka mohla být na dané místo umístěna dne 27. 5. 2015 v 8:05 hod. Řidiči vozidel, kteří na daném místě zaparkovali, by se tak nevědomky dopouštěli přestupku, neboť jen těžko mohli vědět, že bude na dané místo umístěna dopravní značka se zákazem zastavení od 8:00 (ačkoliv tam byla postavena až v 8:05). Tato skutečnost není podklady ve spise nijak vyvrácena, neboť ve spise není jediná zmínka o datu a času umístění dopravního značení. Tato informace byla přitom zcela zásadní a pro posouzení protiprávního jednání řidiče nezbytná. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn a prokázán.

Ve spise není žádný jiný podklad jasně svědčící o protiprávním jednání řidiče. Správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval na místě, kde bylo stání zakázáno. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku. Oznámení o přestupku je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115). Žalobce svůj názor, že oznámení o přestupku je totožný dokument jako úřední záznam, odůvodňuje tím, že materiálně se jedná o totožné dokumenty. Není tedy rozhodující, zda je písemnost, kterou se správnímu orgánu oznamuje přestupek, nazvaná oznámení o přestupku či úřední záznam, neboť pokaždé z ní vyplývá totožná informace, a to skutečnost, že byl spáchán přestupek, který má správní orgán projednat. Jedná se navíc o procesní přípis městské policie, kterým městská policie postupuje věc, kterou není sama příslušná projednat, k projednání správnímu orgánu, kdy takový procesní přípis je úředním záznamem.

3) Dopravní značka B 28 s dodatkovou tabulkou „blokové čištění STŘEDA 8.00 – 16.30 h“ je nejasná a řidiči nemůže být údajné nerespektování dopravní značky přičítáno k tíži. Dle § 15 odst. 1 písm. q) vyhlášky č. 30/2001 Sb. dodatková tabulka je „*Text (č. E 13), která omezuje nebo doplňuje platnost značky, pod kterou je umístěna, vhodným nápisem, případně symbolem.*“ Při volbě nápisů je navíc nutné být maximálně stručný, ale zároveň maximálně srozumitelný (viz např. Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích Ministerstva dopravy). Žalobce má za to, že dodatková tabulka „blokové čištění STŘEDA 8.00 – 16.30 h“ není vhodným nápisem ve smyslu vyhlášky č. 30/2001 Sb. Pokud je na dodatkové tabulce napsáno jen „ve středu“, řidiči nemohou s jistotou určit, jakou středu konkrétně bude probíhat blokové čištění. Pokud je obecně jakýmkoliv osobám (nikoliv pouze řidičům) ukládána povinnost, musí být zřejmé, co konkrétně ona povinnost ukládá. Pokud by na dodatkové tabulce bylo uvedeno „blokové čištění STŘEDA 27. 5.“, každý řidič by ihned pochopil, že na parkovišti v ulici Buchenwaldská nemá parkovat dne 27. 5. 2015. Dodatková tabulka „blokové čištění STŘEDA“ ale byla matoucí a nejednoznačná, a proto nemůže být řidičům kladeno za vinu její domnělé porušení.

4) Správní orgán nijak neodůvodnil, proč byla žalobci uložena sankce ve výši 2 000 Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedla tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, čj. 8 As 5/2005-53). Pokud tedy správní orgán žalobci ukládal sankci v polovině zákonného rozmezí, měl uvést, jaké přitěžující okolnosti ho k uložení takové sankce vedly. Žalobce přitom zastává názor, že mu měl být uložena sankce ve výši 1 500 Kč, tj. na samé spodní hranici zákonného rozmezí, neboť řidič svým jednáním nezavinil žádnou hmotnou škodu, zároveň nikoho neomezil ani neohrozil. Uložení sankce ve výši 2 000 Kč tak nebylo na místě.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém písemném vyjádření k žalobě Krajský úřad Karlovarského kraje uvedl, že vzhledem k tomu, že žaloba obsahuje námitky, které nebyly uplatněny v odvolání žalobce

proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, mohl se k nim žalovaný vyjádřit až ve svém stanovisku k podané žalobě.

ad 1) Oznámená osoba řidiče, pan L.Y., nar. ..., bytem ..., je společností FLEET Control, s.r.o., zastupující účastníky řízení, často oznamována jako řidič vozidla, jímž byl spáchán přestupek a jehož řidiče se nepodařilo zjistit. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgán prvního stupně nepodnikl žádný pokus o doručení panu L.Y. Ve spisové dokumentaci je založena kopie obou stran obálky, v níž byla jmenovanému Y. na adresu Palackého 715/15, Praha 1, doručována písemnost vydaná správním orgánem prvního stupně pod čj. 24927/OD-P/14/Kli, kdy tato písemnost byla odesílateli vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Ve spisové dokumentaci je dále založena kopie „Informace o pobytu“ dané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, dne 10. března 2015 pod čj. MV-37743-2/OAM-2015 správnímu orgánu prvního stupně k řízení vedenému pod sp. zn. 2185/OD-P/15/Kli, kdy z této písemnosti vyplývá, že osoba jménem L.Y., nar. ... státní příslušnost Čínská lidová republika, nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza. Žalovaný je toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl dostatek poznatků vyplývajících z jeho úřední činnosti o tom, že osoba L.Y. je jako pachatel přestupku osobou fiktivní, aby se v této konkrétní kauze osobou L.Y. blíže zabýval.

ad 2) Soubor námitek obsažených v žalobě poukazujících na to, že správní orgán prvního stupně přesně neprokázal přestupkové jednání řidiče motorového vozidla, žalovaný odmítá stejně tak, jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení, pokud by je byl žalobce uplatnil. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou rozhodnutími vydanými ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se dopustil řidič vozidla. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tato právní úprava je založena na principu tzv. objektivní odpovědnosti, její porušení je klasifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla, který je postihován podle § 125f až 125h zákona o silničním provozu. Ačkoliv se k odpovědnosti za tento správní delikt nevyžaduje zavinění, má správní orgán povinnost zjišťovat, zda jsou naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky správního deliktu byly naplněny, když ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) až c) zákona o silničním provozu se jednalo o neoprávněné stání vozidla, porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo na následek dopravní nehodu. Žalovaný ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí označil místo spáchání správního deliktu jako obec Karlovy Vary, ulice Buchenwaldská, kde bylo v době spáchání správního deliktu umístěno přenosné dopravní značení B 28 „Zákaz zastavení“, s dodatkovou tabulkou s textem „Blokované čištění STŘEDA 8.00 - 16.30 hod“.

ad 3) Ve smyslu § 15 vyhlášky č. 30/2001 Sb. dodatkové tabulky zpřesňují, doplňují nebo omezují dopravní značky, pod kterou jsou umístěny. Pakliže dodatková tabulka uvádí platnost dopravní značky, pod níž je umístěna, na středu, je tím míněna nejbližší nastávající středa,

když ve smyslu § 78 odst. 3 zákona o silničním provozu se přenosné dopravní značky smí užívat jen po nezbytně nutnou dobu.

ad 4) Jak vyplývá z § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, lze za správní delikt provozovatele vozidla uložit sankci pokutu až do výše 10.000 Kč. V daném případě správní orgán uložil pokutu ve výši 2.000 Kč, tedy v jedné pětině možné výše sankce. Žalovanému je pak z úřední činnosti známo, že ze strany žalobce se nejedná o první správní delikt tohoto charakteru, když v roce 2015 řešil odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla pod čj. 947/DS/15 a čj. 2562/DS/15.

IV. Posouzení věci krajským soudem

1) Totožnost řidiče

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

K tomuto ustanovení se správní soudy opakovaně vyjadřovaly.

V roce 2014 zaujal Nejvyšší správní soud názor, že „*Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

V následujícím roce se Nejvyšší správní soud k uvedeným sporným otázkám obsáhle vyslovil takto: „*Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout*

tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ [§ 125h odst. 6 věta první zákona o silničním provozu] nelze, jak uvedl Krajský soud v Plzni

v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, čj. 57A 7/2016-50, vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

V daném případě soud ze správních spisů zjistil, že dne 25. 6. 2015 Magistrát města Karlovy Vary vyzval žalobce k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může mu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v době spáchání přestupku řídil. Žalobce dne 30. 6. 2015 správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil je pan L.Y., nar. ..., Dne 28. 7. 2015 Magistrát města Karlovy Vary předvolal žalobce k podání vysvětlení. Žalobce dne 19. 8. 2015 správnímu orgánu sdělil, že se rozhodl v nadepsané věci odepřít výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Dne 8. 9. 2015 Magistrát města Karlovy Vary podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc podezření z přestupku odložil. Téhož dne pod sp. zn. 9973/OD-P/15/Kli, čj. 15312/OD-P/15, Magistrát města Karlovy Vary oznámil žalobci zahájení správního řízení, poučil jej o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předvolal jej k ústnímu jednání. Ústní jednání se dne 15. 10. 2015 konalo v nepřítomnosti obviněného, který se, ač řádně předvolán, k nařízenému jednání nedostavil.

Ve svém rozhodnutí ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 9973/OD-P/15/Kli, čj. 17045/OD-P/15, jímž shledal žalobce odpovědným za výše uvedený správní delikt, Magistrát města Karlovy Vary uvedl, že provozovatelem vozidla byl sdělen řidič vozidla, a to občan České lidové republiky L.Y., nar. ... Správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že tato osoba nemá na území České republiky udělený žádný druh pobytu, pobývala na území republiky nelegálně, a dne 18. 10. 2011 byla vyhoštěna Policií ČR do země původu. Aby správní orgán vyčerpal všechny možnosti a podařilo se mu předvolat pana Y. k podání vysvětlení, poskytl Policii ČR, odboru migrační a azylové politiky, seznam provozovatelů vozidel, kteří tato vozidla jmenovaném poskytují. Poté předvolal správní orgán za účelem zjištění skutečného řidiče vozidla, provozovatele vozidla k podání vysvětlení a to na den 19. 8. 2015. K podání vysvětlení se provozovatel vozidla nedostavil. Správnímu orgánu bylo dne 19. 8. 2015 doručeno písemné vyjádření provozovatele vozidla, že se rozhodl ve věci odepřít výpověď. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale i přesto

nezjistil do šedesáti dní ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. K výzvě správního orgánu se odvolatel vyjádřil tak, že je přesvědčen, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa.

Ve spisu správního orgánu prvního stupně se nachází sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 3. 2015, čj. MV-37743-2/OAM-2015, že Y.L. nar. ..., státní příslušnost Čínská lidová republika, nemá na území ČR povolený žádný druh dlouhodobého víza. Zda se zdržuje na území ČR na základě povoleného krátkodobého víza, není ministerstvu známo. V tomtéž spise se dále nachází xerokopie zásilky doručované, ale nedoručené adresátu Y.L., nar. ..., ... Z přední strany zásilky je patrné, že zásilku odeslal Magistrát města Karlovy Vary dne 25. 2. 2015. Ze zadní strany zásilky je zřejmé, že Česká pošta, s.p., potvrdila, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá na uvedené adrese schránku. Zásilka byla dne 10. 3. 2015 vrácena odesílateli.

Ve svém rozhodnutí ze dne 18. 1. 2016, čj. 3671/DS/15-3, jímž odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, Krajský úřad Karlovarského kraje uvedl, že ze spisové dokumentace je zřejmé, že se uvedená osoba [= Y.L.] vyskytovala i v několika dalších řízeních vedených nejen u správního orgánu prvního stupně, přičemž z vyjádření Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, správní orgán prvního stupně zjistil, že osoba L.Y. nemá na území ČR povolen žádný typ pobytu, z úřední činnosti je pak známo, že dne 18. 10. 2011 byla tato osoba Policií ČR ze země vyhoštěna z důvodu nelegálního pobytu a je tedy nemožné, aby byla řidičem výše uvedeného vozidla v době spáchání projednávaného správního deliktu. Jelikož správní orgán přes veškeré úsilí nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, a tím byly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Postup správního orgánu prvního stupně je tedy zcela v souladu se zákonem.

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobcem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když k podání vysvětlení předvolal žalobce jakožto provozovatele vozidla. Žalobce reagoval písemným sdělením o odepření výpovědi s tím, že provedením výpovědi by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Prvoinstanční orgán současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce disponoval v předchozím odstavci zmíněnými aktuálními skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce; pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Pokud jde o požadavek na opatrovníka či doručování prostřednictvím institutu náhradního doručení, soud konstatuje, že tato argumentace žalobce není případná. Obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatel vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěřuje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku.

K námitce žalobce, týkající se dovození sporovaných skutečností správním orgánem toliko „z úřední činnosti“, soud uvádí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou podle § 50 odst. 1 správního řádu být i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud tyto názory: „I. Pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. II. Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“ (rozsudek ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, publikovaný pod č. 2038/2010 Sb. NSS) a „Správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004).“ (rozsudek ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, publikovaný pod č. 2312/2011 Sb. NSS). I když prvý z těchto judikátů se přímo týká soudu, bezpochyby jej lze vztáhnout i na postup správních orgánů.

Je skutečností, že v předkládací zprávě k podanému odvolání se konstatuje, že L.Y. „nemá na území ČR povolen žádný druh pobytu a na adrese uvedené provozovatelem vozidla je adresát neznámý“. Ve správním spise se nachází výše uvedená xerokopie zásilky doručované, ale nedoručené adresátu Y.L., nar. ..., V daném případě však rozhodnutí správních orgánů nejsou postavena na tom, že je jim z předešlé činnosti známo, že se tomuto řidiči nedaří doručovat písemnosti. V přezkoumávané věci jsou rozhodnutí správních orgánů postavena na tom, že L.Y., nar. ... byl dne 18. 10. 2011 Policií ČR vyhoštěn do země původu a že tato osoba nemá na území ČR povolen žádný druh pobytu a je tedy nemožné, aby byla řidičem výše uvedeného vozidla v době spáchání projednávaného správního deliktu. Že L.Y. nemohl být řidičem žalobcova vozidla, se tudíž opírá o jeho vyhoštění v roce 2011 a nepovolení pobytu v době spáchání předmětného deliktu. Podkladem informace o vyhoštění je skutečnost známá z úřední činnosti, podkladem informace o nepovolení pobytu je aktuální sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Magistrát města Karlovy

Vary se obrátil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se žádostí o sdělení pobytu uvedeného cizince a ústřední správní úřad mu sdělil, že jmenovaný nemá na území ČR povolený žádný druh dlouhodobého víza. Z tohoto důvodu předvolal správní orgán za účelem zjištění řidiče vozidla provozovatele vozidla k podání vysvětlení, avšak provozovatel vozidla se k němu nedostavil a zaslal písemné vyjádření, že se rozhodl odepřít výpověď. Z těchto zjištění plyne, že správní orgán skutečnost známou mu z úřední činnosti prověřoval podkladem od jiného správního orgánu a umožnil žalobci se k ní vyjádřit v rámci podání vysvětlení a následně při ústním jednání. Ač to není výslovně uvedeno v odůvodněných rozhodnutí správních orgánů, ohledně vyhoštění cizince se jedná o skutečnost známou jim z úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Jelikož zástupce žalobce osobu L.Y. opakovaně označil za řidiče jeho klienty provozovaných vozidel, není tu naplněn ani znak „aniž by účastník řízení mohl s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovéto skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti rozumně předpokládat“. V daném případě tedy měly správní orgány vyjevit, z jakého zdroje čerpaly údaj o vyhoštění cizince do země původu. Že tak neučinily, však za vylíčených okolností nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a která by tudíž mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupku. V šetření přestupku by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobě pachatele přestupku, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi o označeném řidiči nedisponoval, a také vzhledem k tomu, že již uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, věc odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního deliktu.

K tvrzení žalobce, že jeho zástupce „provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet, ze kterých je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku“ a že „fotografie přikládá jako důkaz“, soud uvádí, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a proto je předmětné šetření učiněné až za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby, tedy nikoliv v době relevantní pro postup správních orgánů, pro posouzení této věci bez významu.

2) Protiprávnost jednání

V daném případě správní orgán rozhodoval zejména na základě oznámení podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 27. 5. 2015, výzvy pro nepřítomného pachatele dopravního přestupku z téhož dne a fotodokumentace k události / přestupku z téhož dne. Tvrzení žalobce, že správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, tedy neodpovídá skutečnosti. Z uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí je patrné, že vozidlo žalobce se ve specifikované době nacházelo na místě, kde byl zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou

„BLOKOVÉ ČIŠTĚNÍ / STREET CLEANING STŘEDA / WEDNESDAY 8:00 - 16:30 HOD.“.

Uvedené (a další) podklady byly k důkazům ve věci konstatovány při ústním projednávání dne 15. 10. 2015. Na fotografiích založených ve spise skutečně není přesný čas jejich pořízení uveden. Že žalobcovo vozidlo stálo na předmětném místě dne 27. 5. 2015 od 8:30 do 8:50 hod., je však dostatečně doloženo oznámením podezření ze spáchání dopravního přestupku vyhotoveným Městskou policií Karlovy Vary dne 27. 5. 2015 pod čj. 17873/2015 a dále výzvou pro nepřítomného pachatele dopravního přestupku vydanou Městskou policií Karlovy Vary dne 27. 5. 2015 pod č. 082230. Je pravda, že ve spise se nenachází podklad k tomu, kdy byla dopravní značka „Zákaz zastavení“ s výše uvedenou dodatkovou tabulkou na dané místo umístěna. Žalobcovo tvrzení, že dopravní značka mohla být na dané místo umístěna dne 27. 5. 2015 až v 8:05 hod. a že řidiči vozidel, kteří na daném místě zaparkovali, by se tak nevědomky dopouštěli přestupku, neboť jen těžko mohli vědět, že na dané místo dopravní značka teprve bude umístěna, však není doloženo naprosto ničím. V průběhu správního řízení žalobce nic takového netvrdil. Není proto možné správním orgánům vytýkat, že se teprve v žalobě vzneseným tvrzením nezabývaly a nevedly k jeho prověření dokazování. Existovala-li již v průběhu správního řízení tvrzení, která mohla svědčit ve prospěch žalobce (tedy například opožděné umístění zákazové značky), měl žalobce dostatečný prostor je uplatnit a eventuálně i prokázat.

Soud tudíž nemá za oprávněné žalobcovo tvrzení, že správní orgán nijak neprokázal, že k vytýkanému jednání skutečně došlo. Podle názoru soudu byly v přezkoumávané věci shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí umožňující skutková zjištění korespondující s požadavky zakotvenými v § 3 správního řádu.

Účelem zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), je úprava práv a povinností fyzických osob, které jsou podnikateli, a právnických osob (dále jen „subjekty“) a orgánů státní správy, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření.

Podle § 3 odst. 1 zákona o metrologii měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení na: *a)* etalony; *b)* pracovní měřidla stanovená (dále jen „stanovená měřidla“); *c)* pracovní měřidla nestanovená (dále jen „pracovní měřidla“); *d)* certifikované referenční materiály a ostatní referenční materiály, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla.

Podle § 3 odst. 3 zákona o metrologii stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam *a)* v závazkových vztazích, například při prodeji, nájmu nebo darování věci, při poskytování služeb nebo při určení výše náhrady škody, popřípadě jiné majetkové újmy, *b)* pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní, *c)* pro ochranu zdraví, *d)* pro ochranu životního prostředí, *e)* pro bezpečnost při práci, nebo *f)* při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy.

Podle § 3 odst. 4 zákona o metrologii pracovní měřidla jsou měřidla, která nejsou etalonem ani stanoveným měřidlem.

Z těchto ustanovení neplyne, že pro stanovení sankcí je nutno užít toliko „stanovených měřidel“, resp. pracovních měřidel stanovených. Z uvedených ustanovení lze dovodit pouze to, že k určení hodnoty měřené veličiny slouží měřidla různého druhu. Ta z nich, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování, jsou legislativní zkratkou vyjádřeno „stanovená měřidla“ a plně vyjádřeno pracovní měřidla stanovená. Ta z nich, která Ministerstvo průmyslu a obchodu nestanoví vyhláškou k povinnému ověřování (a která nejsou etalony), jsou legislativní zkratkou vyjádřeno „pracovní měřidla“ a plně vyjádřeno pracovní měřidla nestanovená. Na „pracovní měřidla“, resp. pracovní měřidla nestanovená se povinnost schvalování typu a ověřování nevztahuje. Jelikož měřidla času typu hodinek či mobilního telefonu nejsou vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu stanovena k povinnému ověřování (a jsou tudíž toliko „pracovními měřidly“, resp. pracovními měřidly nestanovenými), nelze jejich použití srovnávat se situací, kdy by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud žalobní bod sporující protiprávnost řidičova jednání za důvodný.

3) Dodatková tabulka

Povinnost zdržet se zastavení vozidla byla v daném případě stanovena zákazovou značkou „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se uvádí dopravní značení B 28 – zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou „blokové čištění STŘEDA 8.00 - 16.30 h“. Na fotografii 17873_2015_3.jpg je zachycena zákazová značka „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou „BLOKOVÉ ČIŠTĚNÍ / STREET CLEANING STŘEDA / WEDNESDAY 8:00 - 16:30 HOD.“.

Úpravu provozu na pozemních komunikacích stanovuje oddíl 1 dílu 4 hlavy II části první zákona o silničním provozu (§ 61 až 68). Podle § 62 odst. 5 tohoto zákona význam, užití, provedení a tvary dopravních značek a jejich symbolů stanoví prováděcí právní předpis. Tímto prováděcím právním předpisem v rozhodné době byla vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 30/2001 Sb.“). Mezi zákazové značky patří „Zákaz zastavení“ (č. B 28). Mezi dodatkové tabulky náleží „Text“ (č. E 13), která omezuje nebo doplňuje platnost značky, pod kterou je umístěna, vhodným nápisem, případně symbolem. Svislými dopravními značkami jsou také přenosné dopravní značky, které jsou umístěny na červenobíle pruhovaných sloupcích nebo stojanech, které nejsou pevně zabudované do terénu, nebo na vozidle. Ve smyslu § 78 odst. 3 zákona o silničním provozu přenosné svislé dopravní značky smějí být užívány jen po nezbytně nutnou dobu a jen z důvodů uvedených v odstavci 2 [tj. jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem].

Soud samozřejmě souhlasí s požadavkem, že nápis na dodatkové tabulce musí být maximálně stručný a zároveň maximálně srozumitelný. Někdy ovšem mohou jít tyto nároky

proti sobě. V takovém případě – nestanoví-li právní předpisy jinak – je dán prostor pro určitý kompromis. V případech uvedeného druhu musí být řidiči dána možnost seznat důvod a dobu trvání zákazu zastavení. Právní předpisy tu ovšem ponechávají určitou formulační vůli. Jak řešení skutečně použité, tak řešení navrhované žalobcem se do poskytnutého intervalu vejdu. Soud nepředpokládá, že u textu „BLOKOVÉ ČIŠTĚNÍ STŘEDA“ by řidiči nedokázali s jistotou určit, jakou středu konkrétně bude probíhat blokové čištění. Jelikož přenosnou dopravní značku lze užívat jen pro nezbytně nutnou dobu, lze z povahy věci a okolností případů dojít k tomu, že středou se rozumí nejbližší nastávající středa nebo středa právě ubíhající.

Soud tudíž neakceptovat žalobcovu výtku, že dodatková tabulka „blokové čištění STŘEDA“ byla matoucí a nejednoznačná, a proto nemůže být řidičům kladeno za vinu její domnělé porušení.

4) Odůvodnění výše pokuty

K požadavkům na odůvodnění výše uložené sankce se opakovaně vyjadřovala soudní praxe. Z řady judikátů je možno se dovolat například tohoto názoru: „*Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Z judikatury zdejšího soudu v této souvislosti vyplývá, že „jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, dostupný na www.nssoud.cz). Mezi tyto principy správního rozhodování patří podle Nejvyššího správního soudu i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolávají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 As 53/2008-60).*

I když se v daném případě nejedná o přestupek, nýbrž o správní delikt provozovatele motorového vozidla – právnické osoby, u něhož jsou kritéria pro určení výše sankce (pokuty) stanovena v § 125f odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, je zde nutno výše uvedené nároky aplikovat analogicky.

Zda správní orgány v přezkoumávané věci hlediska pro určení výše pokuty skutečně respektovaly, není možno z jejich rozhodnutí zjistit. Správní orgán prvního stupně k výši pokuty uvedl jen to, že uložil podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokutu 2.000,- Kč a to s ohledem na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním

provozu. Svým povinností v tomto směru nedostal ani odvolací správní orgán, který v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně použil rozmezí pokuty pro přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, a za uvedený správní delikt uložil pokutu ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí. S uvedeným postupem správního orgánu prvního stupně se odvolací správní orgán ztotožňuje a k tomuto nemá, co vytknout. Dále se uvedené problematice v žalobou napadeném rozhodnutí nevěnoval. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze vysledovat, jakými úvahami byly při určení výše pokuty vedeny a jak se při tom vypořádaly s jednotlivými kritérii stanovenými v § 125f odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Ve vztahu ke stanovení konkrétní výše uložené sankce tak byla založena nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Na uvedeném nic podstatného nemění ani dodatečná argumentace ve vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalobní bod týkající se odůvodnění výše pokuty byl tudíž shledán důvodným.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba je ve výše uvedeném rozsahu důvodná, soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [neboť uvedené procesní vady nejsou bez újmy instance odstranitelné jen aktivitou odvolacího správního orgánu], a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

Úspěšný žalobce má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. dubna 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová